

8. Controla-los procesos productivos e de reciclaxe, depuración e vertedura para garanti-la protección ambiental de acordo coa normativa vixente.

9. Realizar operacións comerciais e solicitar información sobre o produto e o mercado.

10. Adaptarse a novas situacións laborais xeradas como consecuencia dos cambios producidos nas materias primas e materiais, técnicas, organización laboral e aspectos económicos relacionados coa súa profesión.

11. Transmitirlles ós seus subordinados a información requirida, concretando os procedementos operativos e os programas en manuais normalizados e en instrucións, ou ordes de traballo, claras e precisas; e prestarlles asesoramento continuo sobre a realización das tarefas encomendadas.

12. Comunicarse eficazmente con outros departamentos, unidades ou servicios cos que mantén unha relación funcional para coordina-las actividades ou actuacións compartidas.

13. Resolver problemas e tomar decisións sobre as súas actuacións ou as dos seus subordinados, valorando a transcendencia das situacións presentadas e consultando estas decisións cando as súas repercusións superan o seu ámbito de actuación.

14. Actuar en condicións de posible emerxencia transmitindo con celeridade os sinais de alarma, dirixindo as actuacións dos membros do seu equipo e aplicando as medidas de seguridade establecidas para previr ou corrixir posibles riscos causados pola emerxencia.

15. Requirimentos de autonomía nas situacións de traballo.

A este técnico, no marco das funcións e obxectivos asignados por técnicos de nivel superior ó seu, requirírselle nos campos ocupacionais concernidos, polo xeral, as capacidades de autonomía no/na:

16. Definición das necesidades de materiais, medios técnicos e humanos da súa unidade.

17. Proposta do momento óptimo de recolección.

18. Proposta de desenvolvementos de procesos.

19. Programación, organización e distribución dos traballos optimizando os recursos dispoñibles.

20. Elaboración e emisión de instrucións sobre os procedementos operativos e o control de proceso.

21. Control dos rendementos do traballo realizados polo persoal ó seu cargo.

22. Análise e elaboración da información e os datos recibidos e/ou xerados.

23. Xestión dos almacéns de materias primas e auxiliares e de produto terminado.

24. Organización do transporte externo e interno.

25. Mantemento das condicións dos procesos de elaboración e envasado dentro dos límites tolerados e aplicación de medidas correctoras para a súa recondución en caso de desviacións ou incidencias.

26. Supervisión das operacións de preparación e mantemento de equipos e máquinas.

27. Determinación dos niveis e tarefas de limpeza de equipos e instalacións e a súa inspección.

28. Inspección, coordinación e, se é o caso, realización de mostraxes, probas, ensaios de control de calidade.

29. Seguimento dos sistemas de recolla, selección e, se é o caso, reciclaxe de residuos.

30. Determinación dos parámetros de control dos procesos de tratamento e depuración en función das variacións nos resultados das análises efectuadas ós residuos e ás verteduras.

31. Negociación e cerramento de operacións, baixo a supervisión do seu superior, de compra de materias primas e subministracións e de venda de produtos no ámbito das súas competencias.

32. Supervisión das condicións e do cumprimento das normas de seguridade laboral.

2.3 Unidades de competencia:

1. Xestiona-los aprovisionamentos, o almacén e as expedicións na industria vitivinícola.

2. Ordenación da produción.

3. Executa-los programas de produción na industria vitivinícola.

4. Controla-la aplicación do plan de calidade na industria vitivinícola.

5. Levar a cabo as normas internas sobre os sistemas de protección ambiental da empresa vitivinícola.

XEFATURA DO ESTADO

13354 *LEI ORGÁNICA 7/2002, do 5 de xullo, de reforma parcial da Lei de axuízamento criminal.* («BOE» 161, do 6-7-2002.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei orgánica.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

Con frecuencia advírtese que os senadores e deputados non teñen coñecemento previo de procedementos que lles afectan e o adquiren a través da solicitude do suplicatorio ou dos medios de comunicación. Noutras ocasións coñecen da existencia do procedemento pero non saben exactamente de qué se lles acusa, porque non se lles deu copia da denuncia ou querela, non se lles permitiu tomar coñecemento das actuacións, declarar ante o xuíz, propoñer probas e exercer-los demais dereitos comúns de calquera imputado.

As situacións indicadas fan de peor condición ós senadores e deputados no exercicio dos dereitos e garantías de defensa que o artigo 24.2 da Constitución lles recoñece a todos no ámbito penal. Ademais, facilita a remisión non xustificada ó Tribunal Supremo de procedementos que afectan os aforados e a conseguinte elevación de suplicatorios, que se poderían evitar se aqueles tivesen podido ofrece-la súa versión dos feitos. Así, aléntase a presentación de querelas ou denuncias maliciosas, que buscan a repercusión mediática derivada da solicitude de suplicatorio e da intervención do Tribunal Supremo.

Os anteriores inconvenientes poderíanse remediar establecendo expresamente a aplicación do establecido no artigo 118, parágrafo segundo, da Lei de axuízamento criminal, ós senadores e deputados, de xeito que deba poñerse inmediatamente no seu coñecemento a admisión dunha denuncia ou querela e calquera actuación procesual da que derive a imputación dun delito. Estableceríase tamén expresamente a facultade de asumir-la condición de parte, tomar coñecemento de tódalas actuacións e obter copia da dita denuncia ou querela, de se-lo caso; declarar voluntariamente ante o xuíz, achegar documentos, propoñer probas e participar nas dilixencias probatorias.

A anterior proposta non vulnera o disposto no artigo 71.2 da Constitución española, posto que a atribución do estatuto de «imputado» non require de suplicatorio e a autorización parlamentaria precísase tan só para «inculpar» ou «procesar», pero non para imputar.

A proposta ten un antecedente parcial na práctica seguida pola Sala Segunda do Tribunal Supremo de admiti-la declaración voluntaria do aforado, asistido de avogados e representado por procurador, sen necesidade de elevar suplicatorio ás Cámaras.

A regulación da proposta evita o risco de autorizar unha primeira instrución polo xuíz que inicialmente coñeceu do proceso, que podería desembocar nunha «inculpación material» do aforado, vulnerando tanto o foro do parlamentario (artigo 71.3 CE) como a garantía da inmunidade (artigo 72.2).

Por todo iso propónse a redacción dun novo artigo da Lei de axuízamento criminal.

Artigo único.

Introdúcese un novo artigo 118 bis na Lei de axuízamento criminal, coa seguinte redacción:

«Artigo 118 bis.

Do mesmo modo que no artigo anterior se procederá cando se impute un acto punible contra un deputado ou senador, os cales poderán exercita-lo seu dereito de defensa nos termos previstos no artigo anterior, e todo iso sen prexuízo do previsto no artigo 71.2 e 3 da Constitución española.»

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei orgánica.

Madrid, 5 de xullo de 2002.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

13355 *LEI 32/2002, do 5 de xullo, de modificación da Lei 17/1999, do 18 de maio, de réxime do persoal das Forzas Armadas, co obxecto de permiti-lo acceso de estranxeiros á condición de militar profesional de tropa e mariñeira.* («BOE» 161, do 6-7-2002.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A actual situación de España, nos seus aspectos social, económico, xurídico e político, converten o noso país en obxectivo atraente para numerosos estranxeiros que desexan, por diversas razóns, trasladarse a vivir entre nós e exercer unha actividade de carácter profesional.

Este fenómeno da inmigración, regulado en esencia na Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa inte-

gración social, modificada pola Lei orgánica 8/2000, do 22 de decembro, non só necesita unha disposición solidaria da sociedade española, senón que ademais impón un esforzo común de tódolos poderes e institucións públicas. A este esforzo non deben ficar alleas as Forzas Armadas. Iso suporá, por outra parte, lograr un certo incremento —en todo caso non moi significativo— na base de recrutamento. Iso require a adopción das medidas legais oportunas co fin de levanta-la prohibición de que nacionais doutros países poidan formar parte das nosas Forzas Armadas, o que, non obstante, se debe arbitrar normativamente de tal maneira que a súa regulación non supoña inxerencia en asuntos internos doutros estados, nin unha colisión coas normas de Dereito internacional, nin co concepto tradicional das Forzas Armadas e a misión constitucionalmente asignada.

A defensa nacional e, como parte dela, a defensa militar, é responsabilidade esencial dos cidadáns españois. Por iso, o acceso de estranxeiros ás Forzas Armadas deberase restrinxir de forma proporcionada ó obxectivo perseguido, co propósito de evitar un desprazamento cuantitativo e cualitativo daquela. Para logralo, adécuese a carreira militar dos estranxeiros que acceden a elas, na medida precisa para a consecución da dobre finalidade da súa plena integración e da súa colaboración na política de persoal das Forzas Armadas dentro do proceso de plena profesionalización destas últimas, o que conduce a limita-los países os nacionais dos cales poden optar ó acceso ós exércitos en función dos especiais e tradicionais vínculos históricos, culturais e incluso lingüísticos que os unen a España.

Artigo único. *Modificación da Lei 17/1999, do 18 de maio, de réxime do persoal das Forzas Armadas.*

1. Engádeselle un segundo parágrafo ó punto 1 do artigo 2 da Lei 17/1999, do seguinte teor:

«Tamén terán consideración de militares profesionais os estranxeiros vinculados ás Forzas Armadas coa condición de militar profesional de tropa e mariñeira de carácter temporal, nos termos establecidos nesta lei.»

2. Engádeselle un segundo parágrafo ó punto 1 do artigo 62 da Lei 17/1999, do seguinte teor:

«Os estranxeiros poderán acceder ó ensino militar de formación para adquiriren a condición de militar profesional de tropa e mariñeira de carácter temporal na forma establecida no artigo 68 bis desta lei.»

3. Engádeselle un segundo parágrafo ó punto 2 do artigo 63 da Lei 17/1999, do seguinte teor:

«O disposto no parágrafo precedente enténdese sen prexuízo do establecido no artigo 68 bis en relación co acceso de estranxeiros á condición de militar profesional de tropa e mariñeira.»

4. Engádeselle un artigo 68 bis á Lei 17/1999, do seguinte teor:

«Artigo 68 bis. *Acceso de estranxeiros a militar profesional de tropa e mariñeira.*

1. Os estranxeiros que sexan nacionais dos países que regulamentariamente se determinen de entre aqueles que manteñen con España especiais e tradicionais vínculos históricos, culturais e lingüísticos, poderán acceder á condición de militar profesional de tropa e mariñeira nos termos dos pun-